

Bokrecension. Missionsförbundare och helandepredikant

Även kungahuset bad om förbön av Boltzius

Madeleine Wallgren

F A Boltzius - en svensk Wigglesworth eller en ärlig bedragare.

Vingårdens förlag

En i raden av enkla personligheter som Gud använt i sin tjänst hette Fredrik August Boltzius (1836–1910). Under många intensiva år hängav han sig helhjärtat till att betjäna sjuka och nödlidande människor.

De episoder som Madeleine Wallgren återberättar om denne något oborstad värmlänning är både gripande och uppmuntrande. I Skåre, norr om Karlstad, där Boltzius bodde, finns ett ovanligt museum. Där förevisas hundratals käppar, kryckor och andra hjälpmedel som lämnades kvar hos Boltzius.

Anledningen var att de som fått förbön av Boltzius inte ansåg sig behöva dem längre.

En del av samlingen finns på Värmlands museum i Karlstad, och dessutom finns 33 000 brev, adresse-

rade till Boltzius, deponerade i museets arkiv.

Det är värt att notera att ingen under Boltzius livstid anklagade honom för oärlighet. Ändå kallades denne ärlige och generöse man bedragare och bluffmakare av många som borde veta bättre.

Författaren ger många exempel på Boltzius innerliga förtröstan på Gud för sina egna behov, liksom för alla de människor som kom till honom för att få hjälp. Liksom på Jesu tid uppmärksammades speciellt alla helanden som skedde, men faktum är att ännu fler kom till tro genom hans tjänst.

Boltzius var en betydande katalysator för de andliga väckelser som gick fram i de värmländska bygderna på 1870-talet. I Stockholm hyrde han en lägenhet, där han hade mottagning för lidande människor från hela Sverige. Flera gånger blev han kallad till kungliga slottet, där drottning Sofia villigt tog emot förbön av den enkla mannen, medan alla i rummet, på Boltzius uppmaning, böjde knä.

Boken innehåller många starka vitt-

Helandepredikanten F A Boltzius (1836–1910; t h) blev bland annat ofta kallad till drottning Sofia (1836–1913; t v), som uppskattade hans predikogärning. Foto: Pressens bild

nesbörd om helanden från åratals sjukdomar och lidanden. Inte underligt att många som inte läkarna kunnat hjälpa kom för att träffa Boltzius.

Vid järnvägsstationen i den lilla orten Skåre gick biljettförsäljningen lysande. Hade Boltzius haft felaktiga motiv hade han lätt kunnat slå mynt av intresset. Men han var inte intresserad av pengar, tog aldrig betalt av de sjuka, bjöd frikostigt på fika, utspisade många på egen bekostnad och erbjöd vid behov även fritt husrum.

Detta kunde genom alla år finansieras av frikostiga gåvor från tacksamma människor. Många av gåvorna kom från betydande personer som fått förtroende för Boltzius. Men själv tiggde han aldrig om pengar.

●●●
Det är värt att notera att ingen under Boltzius livstid anklagade honom för oärlighet.

Wallgren har på ett utmärkt sätt skildrat ett antal av de trosstärkande under som finns dokumenterade, och man kan tycka att hon kunnat nöja sig med det. Att så här långt efteråt försöka analysera och ställa diagnos på denna enkla, generösa trosmänniska känns som en lite onödig antiklimax.

Precis som alla vi andra var Boltzius ofullkomlig; han kunde vara barsk och otillgänglig och envist hålla fast vid ogenomtänkta slutsatser.

Trots dessa uppenbara brister fick Boltzius se ständiga gudsingripanden som få, om ens någon, Herrens tjänare i Sverige på senare år sett i sin andliga tjänst. Detta faktum borde stämma till en viss ödmjukhet i analysen.

Börje Norlén